

Управління освіти Рівненського міського виконавчого комітету
Рівненська спеціалізована школа «Центр надії» Рівненської міської ради

XVI Всеукраїнський конкурс учнівської творчості
«Об'єднаймося ж, брати мої!»
Номінація: «Література»

Держава незвичайних Людей

Оповідання про віру, силу й боротьбу за СВОЮ Україну

Підготував учень 7 класу
школи «Центр надії»
Москалик Максим

Керівник: учитель української мови
та літератури школи «Центр надії»
Вертелецька Ольга Миколаївна

Держава незвичайних Людей

*Тим, хто боровся, бореться,
буде боротися за СВОЮ Україну,
присвячую...*

Звичайна держава Україна. Звичайні будні. Звичайний студент Київського політехнічного інституту Степан. Учився на фізико-математичному факультеті, складав іспити на відмінно і був просто звичайним... Був...

Усе змінилось 30 листопада 2013 року, коли він разом з однокурсниками, друзями та знайомими вийшов на мирний протест проти злочинної влади на головну площу Києва... Після звірського розгону й побиття хлопець зрозумів, що настав час піднятися з колін українському народу, повалити злочинну владу, здобути волю, незалежність, щоб рідна країна стала успішною європейською державою, а для цього кожен українець повинен зробити свій внесок у цю велику справу, бо ж «Вітчизна – це не хтось і дець, я – теж Вітчизна». **Кожен має будувати державу в собі.**

Степан, знаючи з дитинства від дідуся про знищення українських повстанців, про їх незламність, про те, як вивозили простих людей із села в Сибір, де виживав тільки той, хто вірив, не міг залишатися осторонь, коли вирішується доля його країни. Не було жодного мітингу, протесту чи атаки, в якій Степан не брав участі. Навіть чотири поранення і втрата пальця на лівій руці не зламали його бойовий дух. **Бо що ж тілесне, коли духовне рветься до волі.**

Майдан став першим кроком українського народу до незалежності. Та після революції затишшя було недовгим – почалася АТО. А потім вій...

Учорашній звичайний студент, не маючи жодного досвіду ведення бойових дій, пішов у перших лавах добровольців воювати на схід України. **Саме з доброї волі добровольців ми не віддаємо СВОЮ землю чужинцям.** Степан чітко це розумів й усвідомив, що час боротися за свободу, за СВОЮ Україну...

Йшла вій... Війна безжально й тихо прокрадалася у затишок українських ідилій. Тихо приходить найзліший ворог. Це вкотре заторував у думках український народ. Це знав і Степан.

За значні подвиги хлопця перевели в розвідницьку роту. Наближалось перше завдання, на яке він мав піти з абсолютно незнайомими людьми, яким повинен довірити свою спину, на яких муситиме покладатися в складній ситуації, пліч-о-пліч з якими буде проникати на територію ворога й прориватися назад через лінію фронту. У нього надзвичайне завдання.

Невеличкий загін з чотирьох осіб отримав вказівки від командира, карту місцевості, планшети для стеження за допомогою супутника. Йти мали вночі через ліс, щоб ніхто не міг їх відстежити. Завдання було таке: проникнути на територію ворога, знайти пораненого розвідника з позивним «Омега» і повернутися на контрольовану союзними військами територію.

Смеркалося... Розвідники проникли в ліс. Ішли тихо, не перемовляючись, а тим часом темніло ще дужче, до того ж було прохолодно. Темні обриси дерев та кущів змушували мурашок бігти по спині. Ніч повністю охопила ліс - розвідники ввімкнули прилади

нічного бачення. Ще близько 20 хвилин вони просто йшли, та раптом їм повідомили, що штаб втратив зв'язок із Омегою.

- Альфа, прийом, нам повертатися? - запитав Сергій, який був командиром. - Прийом.

- Бета, говорить Альфа, наказую продовжити виконання завдання. Маєте до обіду наступного дня бути на місці призначення. Кінець зв'язку, - відповіли йому по рації.

- Відпочинок відмінюється, - сказав різким тоном командир групи Сергій.

- Ми що будемо цілу ніч йти? – обурився розвідник, з яким Степан ще не познайомився. - Привал потрібен!

- Тихо! – перебив його командир. - Наказ є наказ, і його потрібно виконувати. Якщо всі робитимуть, як їм захочеться, то через день ворог буде в Києві! **Коли війна, то треба не про себе думати!** НЕ ПРО СЕБЕ! Все, кінець відпочинку. Підйом! Пішли... Пішли!

Була сьома година ранку. Розвідницький загін давно минув умовну лінію розділу території. Ліс закінчився, й починалася відкрита місцевість. Солдати зупинились і залягли. Навколо весело співали пташечки, подував ніжний вітерець, шепотів казки про рідне й найрідніших, шелестіли дерева, наспівуючи щось українське. Весело усміхалося сонце, пропливали по морю-небу хмаринки... Хотілося жити й радіти... Та розвідники мали бути готові, що бій почнеться в будь-який момент, а Сергій роздивлявся в біноклі навколо й пошепки коментував:

- 50 метрів відкритого простору, потім дорога, й тоді ще метрів 30. На північний захід від нас – ферма. Ознак ворога немає, але у мене погане передчуття, - повторював він, потираючи у руках хрестик на шиї, що мама ще при народженні зав'язала: «**Хай береже повсякчас. Отче наш, що на небесах...**»

- Пане командире, - звернувся Степан, - у мене планшет не працює.

- І в мене теж, - сказав Михайло – той самий солдат, який учора не хотів слухатися командира.

- Зачекайте-но, - сказав командир, поклавши бінокль і глянувши на екран, - залишаємо планшети тут і рухаємося! Нас «засікли»!

Щоб знищити сліди їхнього перебування, українським військовим довелося розбити планшети й закопати їх, а самі вони поповзом рушили вбік дороги. Всього за сто метрів була «зеленка», за якою їх не помітять, та кожен знав, що ця стометрівка може стати смертельною, якщо йти в повний зріст.

За чверть години розвідники знову йшли лісом. Йшли мовчки, не зупиняючись. Ступали так тихо, що можна було почути стукіт українського серця, бо знали, що ворог близько. Раптом командир наказав сісти відпочити, а сам разом із Михайлом став осторонь. Він щось розповідав командирі, та Степану було чути лише окремі фрази:

-...важлива інформація... оборона... я знаю, як туди потрапити... існує коротший шлях... до речі... а ми гроші..., - Сергій зблід, - так що?... ну, думай...

Командир щось різко відказав йому і повернувся до інших:

- Продовжуємо рух, а з Михайла – очей не спускати, - сказав Сергій так, щоб той не почув.

Солдати йшли далі. Вони минали населені пункти, не виходили з густого лісу й наблизилися до ще однієї ферми. Розвідникам довелося причаїтися в чагарниках. На захід від ферми розкинулося село, з інших сторін – густий ліс.

Це було місце, з якого прийшло останнє повідомлення від Омеги. Потрібно було спостерігати за цією фермою, а особливо за амбаром, в якому могло бути що завгодно –

танк, гармата, БТР, «Град», солдати. На ворожій території можуть бути й снайпери, яких дуже важко побачити, а ще важче знешкодити.

- Дивна ферма, - мовив командир.

- Що в ній дивного? – запитав четвертий солдат, який досі мовчав.

- По-перше, з ось тієї копиці стирчить гвинтівка, напівавтоматична, можливо, снайперська. По-друге, двері амбара прочинені, отже, там не зерно, а ще на якій це фермі сіно вздовж дороги стіною кладуть? Також через метрів 300 - хата, вікно якої виходить прямо на ферму, – чудова позиція для снайпера.

- Так! Нас перестріляють на цій фермі! Загинемо ні за що!

- Я взагалі-то не це мав на увазі! –пошепки кричав Сергій. - А ти в нас значить дивертир? Я хотів тебе застрелити ще після тієї пропозиції, але ніхто б не повірив, що ти зрадник!

- Ей, ви чого? – відсахнувся Михайло, а його рука ковзнула до ножа, - я ж свій! Я просто пропоную піти назад. А взагалі, хто сказав, що ЛНР чи ДНР хочуть вам зла? Що вам та країна? За що ви тут усі загинете? А?

- А ти, погань, знаєш: коли у дитини забирають матір, вона готова боротися з найзлішою твариною!

Розвідники все зрозуміли, та надто пізно, за сто метрів ферма, що кишить ворогами, а перед ними - зрадник! Потрібно було швидко щось робити!

Командир схопив пістолета й навів на Михайла, та той вибив його й увіткнув Сергію в груди ніж. Розірвався ланцюжок із хрестиком – солдат впав на землю... Михайло кинувся тікати. Степан пустив автоматну чергу, яка звалила зрадника.

- **Через зрадників і гине держава...**

Звісно, на фермі почули постріли й оголосили тривогу. Пострілом снайпера було вбито мовчазного розвідника... Степан кинувся в хаші. Він розумів, що залишився сам один, і саме від нього залежить успіх усієї операції, а може й війни... В Омegi якась надзвичайно важлива інформація, яка потрібна для перемоги, отже, її мусить дістати за будь-яку ціну.

Хлопець чітко зрозумів, що означають слова: **«Вітчизна - це не хтось і десь, я - теж Вітчизна»**. Велика відповідальність лягла на його плечі. Степан точно знав, що його помітили, що снайпер бачив...

Він хоч і поринув у роздуми, та не втратив пильності. Роздивляючись навколо, просуваючись через зарості, хлопець обійшов ферму з іншого боку. Він наближався до тієї крайньої копиці біля лісу, в якій командир його загону бачив снайпера. Та раптом солдат упав у траву й затамував подих. Якийсь військовий, схожий на українського, але без символіки на формі, підкрадався до снайпера ззаду з ножем. Ще мить - й ніж вже у ший ворога. Кілька точних ударів - і снайпер мертвий. Професійними рухами чоловік розправився зі снайпером, взяв рацію й почав налаштовувати.

Степан вже й сам хотів був дістати ножа, та раптом чоловік заговорив: «Зоря, прийом, я Омeга, як чуєте? Прийом». Це був він! Військовий з надсекретними даними. Омeга, мабуть, хотів передати їх в штаб, та рація не працювала.

Степан вигукнув пароль: «Рак свистить на горі, іди глянь».

- Ну нарешті! – зрадив товариш. - Я вже думав, що ви не прийдете. Карти немає, рації немає, компасу теж немає, набоїв не залишилось. А ти чого один? Це вас там перебили півгодини назад?

- Серед нас був зрадник, - з сумом сказав Степан, згадуючи очі двох убитих солдатів, - тримай рацію, передай у штаб свою інформацію.

- Сьогодні мій день! Я шукав хоч якусь рацію протягом двох тижнів, а ця ще й на потрібній частоті.

Степан підняв очі в небо й довго мовчав: **«Всевишній з нами, бо ми ж за СВОЮ Україну!»**

Омега відразу взявся передавати в штаб якісь коди, за допомогою яких через десять хвилин якимось дивом була відімкнена вся ворожа техніка на окупованій території України. Розпочався повномасштабний наступ. Українська армія через тиждень повернула цілісність держави.

Здавалося б, звичайна історія... Але про незвичайних людей, які **вірою і єдністю можуть визволити СВОЮ Україну!**

Був 2070-ий рік. Рік незвичайних звершень у незвичайній державі Україна. Незвичайний Степан стояв на кладовищі біля могил своїх фронтових друзів. Він поклав букет свіжих хризантем і стояв задумавшись. Не знав, де вони зараз, та був переконаний, хлопці загинули за мир, за СВОЮ Україну, за свободу. Він стояв і думав, незважаючи на літаючі машини, що кружляли над ним. Раптом старий солдат згадав Михайла, через якого загинув увесь загін розвідників. Він стиснув кулаки, скриготнув зубами й хотів уже йти, та щось заколо в серці. Сивочолий поклав руку на груди і впав на землю. Він помер і навіки залишився біля СВОЇХ НЕЗВИЧАЙНИХ друзів.

**І все-таки проростуть квіти правди
в державі незвичайних Людей**

З вірою
Максим Москалик